

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **F. S.**
státní příslušností Kosovská republika
bytem v ČR: P.
zastoupený Organizací pro pomoc uprchlíkům, z.s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 6. 2016, č.j.: OAM-198/LE-LE05-LE05-2015

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž byla žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), shledána nepřipustnou a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu.
2. V doplnění žaloby žalobce namítal, že přibližně od roku 2009 se u něj rozvinula duševní porucha (paranoidní schizofrenie), což doložil lékařskými zprávami. Ačkoliv jsou tyto zprávy z roku 2013, jsou stále relevantní, neboť paranoidní schizofrenie je stav, který se

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

nedá vyléčit. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze č.j. 44 A 37/2015-25 ze dne 25. 5. 2015, kterým bylo zrušeno rozhodnutí o jeho zajištění. Podle žalobce Krajský soud v Praze potvrdil, že žalobcův zdravotní stav je stále závažný, a to na základě doložených lékařských zpráv. Dále podle žalobce rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 9. 9. 2014 sp. zn. 52 T 180/2010 bylo upuštěno od souhrnného trestu za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání a žalobci byla uložena ambulantní psychiatrická ochranná léčba. Žalobce uvedl, že do řízení doložil novější lékařskou zprávu od psychiatricky dr. D. S. ze dne 5. 6. 2015, na kterou nemohl poukázat ve své předchozí žádosti o mezinárodní ochranu. Podle žalobce k jeho hospitalizaci na psychiatrii dochází pravidelně a stav žalobce je stále vážný a není schopen převozu do Kosova. V případě žalobce tak lze konstatovat, že Česká republika dospěla k závěru, že jej z důvodu zdravotního stavu nevyhostí, ale zároveň mu však odmítá poskytnout jakoukoliv právní ochranu, čímž se žalobce ocitá v jakémsi právním vakuu. Namítl, že mělo dojít k posouzení žádosti v meritu věci. Podle žalobce došlo k nedostatečnému odůvodnění neudělení doplňkové ochrany, a to i v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Uvedl, že při nuceném návratu do Kosova mu hrozí akutní zhoršení jeho zdravotního stavu. Současně namítal založený soukromý a rodinný život a to, že mu měl být udělen humanitární azyl. Závěrem navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem, odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a navrhl zamítnout žalobu.
4. Žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného setrval na svých závěrech, přiložil další lékařskou zprávu a odkázal na několik internetových článků, jež mají potvrzovat jeho argumentaci.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě k výzvě soudu nevyjádřil nesouhlas s takovým postupem a žalovaný s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil.
6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce podal již čtvrtou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. První žádost podal v roce 2008, přičemž jeho žádost byla zamítnuta podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu, která byla rozsudkem Krajského soudu v Ostravě č.j. 61 Az 73/2008-37 zamítnuta; kasační stížnost proti tomuto rozsudku byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta pro nepřijatelnost usnesením č.j. 6 Azs 2/2011-61. Dne 5. 3. 2014 žalobce podal druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný vydal dne 9. 6. 2014 rozhodnutí č.j. OAM-73/ZA-ZA15-K01-2014, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana dle §§ 12 – 14b zákona o azylu. Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2015 č.j. 1 Az 27/2014-43. Dne 27. 4. 2015 podal žalobce svou třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany; rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 5. 2015 č.j. OAM-76/LE-BE02-K01-2015 byla žádost shledána nepřípustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení bylo zastaveno dle § 25 písm. i) téhož zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

Žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 29. 2. 2016 č.j. 4 Az 18/2015-68.

7. Svoji čtvrtou žádost žalobce podal dne 9. 12. 2015. V rámci poskytnutí údajů k podané žádosti jako důvod žádosti uvedl: „Protože zde žiji, jsem zvyklý na zdejší život, žiju tady už asi šestnáct let. Já se hlavně nemám kam vrátit. V Kosovu nikoho z rodiny nemám, příbuzní jsou buď v Česku, nebo v Evropě. Mám také zde nařízenou soudní léčbu, i kvůli tomu musím být zde. Kdybych se vrátil do Kosova, skončil bych na ulici. Tak by se tam nemohl léčit, tam to nejde. Musel bych odjet třeba do Albánie.“ V průběhu řízení žalobce znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie na svůj zdravotní stav pro účely trestního řízení zpracovaný MUDr. P. N. a doložil lékařskou zprávu prof. MUDr. J. H., Ph.D. z Národního ústavu duševního zdraví. Žalovanému bylo zasláno rovněž sdělení Všeobecné fakultní nemocnice ze dne 3. 3. 2016, že žalobce je od 29. 2. 2016 hospitalizován na Psychiatrické klinice Všeobecné fakultní nemocnice, a dále propouštěcí zpráva tohoto zdravotnického zařízení ze dne 24. 3. 2016. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 16. 6. 2016 č.j. OAM-198/LE-LE05-LE05-2015 byla žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany shledána nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno dle § 25 písm. i) téhož zákona.
8. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
9. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu *žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.*
10. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*
11. Podmínkou pro přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany je, že se musí jednat o takové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. V této souvislosti soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Nejvyšší správní soud vyslovil kupříkladu již ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005 č.j. 4 Azs 151/2005–86: „Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neunese břemeno tvrzení, správní orgán de facto nemá o čem rozhodovat.“ Nejvyšší správní soud dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

12. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl bez vlastní viny uplatnit během předchozího řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo v důsledku plynutí času. Jako takové lze připomenout např. změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele.
13. Městský soud v Praze uvádí, že již v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, z něhož vzešlo rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 6. 2014 č.j. OAM-73/ZA-ZA15-K01-2014, vyšlo najevo, že žalobce trpí paranoidní schizofrenií; žalovaný v tomto rozhodnutí z roku 2014 uvedl, že zdravotní stav žalobce není život ohrožující. Dále uvedl, že každá zdravotnická instituce v Kosovu, ať veřejná nebo soukromá, je povinna poskytovat všem občanům Kosova své služby, zajišťovat péči bez diskriminace; žalovaný nepopřel, že v péči o duševní zdraví existují v Kosovu velké potíže, neboť potřeby výrazně traumatizovaného obyvatelstva jsou v oblasti duševního zdraví obsáhlé, a jsou zde problémy spočívající v malém množství odborníků, zničení zdravotnického zařízení během proběhlého konfliktu v roce 1999 a nedostatku lůžek pro chronicky duševně nemocné osoby, podle zprávy byla ale zároveň zprovozněna nová zařízení zvaná „Integrační domy“, která nabízejí chráněné byty pro osoby s méně závažnými duševními problémy a také terapeutickou a psychosociální podporou, v roce 2006 byla zprovozněna psychiatrická jednotka intenzivní péče ve Fakultní nemocnici v Prištině, která byla koncipována tak, aby poskytovala psychiatrickou léčbu osobám se závažnými problémy v oblasti duševního zdraví a v zemi jsou dále zřízena komunitní střediska pro duševní zdraví poskytující ambulantní služby a neuropsychiatrická oddělení ve všeobecných nemocnicích pro zajišťování akutní psychiatrie. Žalovaný tak dospěl k závěru, že pomoc může být žalobci poskytována i v Kosovu. Žaloba proti tomuto rozhodnutí pak byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 6. 2. 2015 č.j. 1 Az 27/2014-43. Žalobce svůj nepříznivý zdravotní stav namítal i v rámci řízení o jeho třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, řízení o níž bylo zastaveno rozhodnutím žalovaného ze dne 13. 5. 2015 č.j. OAM-76/LE-BE02-K01-2015; během tohoto řízení neuvedl žádnou relevantní skutečnost, pro kterou by žalovaný měl o jeho žádosti rozhodnout meritorně (žaloba proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2016 č.j. 4 Az 18/2015-68).
14. V nyní posuzované věci žalobce neuvedl žádnou závažnou skutečnost, která by mohla ovlivnit jeho postavení ve smyslu azylového práva a kterou bez své viny nemohl uplatnit během předchozího řízení. Pouhé vydání nových lékařských zpráv (a případné mírné zhoršení žalobcova zdravotního stavu) samo o sobě nemůže založit povinnost správního orgánu posoudit novou žádost o udělení mezinárodní ochrany meritorně. Za přijetí opačné argumentace by docházelo k absurdním důsledkům, neboť při předkládání stále nových a aktuálních lékařských zpráv by fakticky nebylo možné využít institutu zastavení řízení o žádosti dle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Aby žalovaný byl povinen posoudit žalobcovu žádost meritorně, žalobce by musel přednést okolnost svědčící o zásadní změně poměrů; k tomu však v nyní posuzované věci nedošlo. Samotná skutečnost, že dr. D. S. má ve své lékařské zprávě nedoporučovat převoz žalobce do vlasti, nezakládá důvod pro udělení azylu či doplňkové ochrany, jakožto ani důvod pro meritorní posouzení žalobcovy žádosti. Soud k tomu podotýká, že zastavením řízení o žalobcově opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobci není stanovena povinnost vycestovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

15. Dále lze odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2018 č.j. 2 Azs 197/2018-57: „*Stěžovatelé považují za novou okolnost ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu zhoršený zdravotní stav nezletilého stěžovatele. Podle ustálené judikatury lze špatný zdravotní stav považovat za azylově relevantní důvod (důvod pro přiznání humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu) pouze ve zcela výjimečných případech (srov. např. rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55, či usnesení ze dne 12. 7. 2016, č. j. 2 Azs 115/2016 – 26). Nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu bez přistoupení dalších okolností nemůže založit důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Úroveň zdravotnictví v České republice je zpravidla vyšší než v zemích, ze kterých přicházejí žadatelé o mezinárodní ochranu, tato skutečnost ale sama o sobě nemůže založit důvod pro udělení mezinárodní ochrany (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 – 68, či ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69, či usnesení ze dne 28. 2. 2018, č. j. 6 Azs 368/2017 – 37). Stěžovatelé v posuzované věci ... neprokázali, že zdravotní péče v Kosovu dosahovala úrovně, která by představovala nelidské či ponižující zacházení (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2017, č. j. 5 Azs 283/2016 – 41).“*
16. Žalobce netvrdil ani neprokázal, že by v jeho případě došlo k natolik zásadnímu zhoršení zdravotního stavu, že by již byl kupříkladu v ohrožení života (a tedy by bylo možno na rozdíl od situace v době řízení o předchozích žádostech uvažovat např. o udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu), popř. že by se kvalita zdravotní péče v Kosovu tak radikálně zhoršila, že by možné vycestování žalobce do Kosova mohlo představovat mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání ve smyslu § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu. Žádná taková skutečnost hodnověrně nevyplývá ani z tvrzení uplatněných v řízení před soudem, protože soud považoval za nadbytečné provádět dokazování žalobcem předloženými lékařskými zprávami.
17. Ze správního spisu sice vyplývá, že žalobce byl dne 29. 2. 2016 hospitalizován na Psychiatrické klinice Všeobecné fakultní nemocnice v Praze, po 25 dnech však byl propuštěn (v den propuštění byl dle propouštěcí zprávy usměvavý, bez tenze či anxiety, normoforický, emotivita živá, bez poruch vnímání, myšlení koherentní, paranoidní nastavení vůči matce a sestře minimalizováno, neagresivní, nesuicidální, náhled nedostatečný) do ambulantní psychiatrické péče. Zdravotní stav žalobce tak dle závěru soudu nebyl natolik závažný a život ohrožující, že by došlo k azylově relevantní změně z hlediska nutnosti posoudit již čtvrtou žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany meritorně. Skutečnost, že žádná taková nová okolnost odůvodňující nutnost posoudit novou žádost o udělení mezinárodní ochrany meritorně nenastala, ostatně vyplývá i z důvodů udělení žádosti o mezinárodní ochranu, jak byly žalobcem formulovány v jeho poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 8. 2. 2016: „Protože zde žiji, jsem zvyklý na zdejší život, žiju tady už asi šestnáct let. Já se hlavně nemám kam vrátit. V Kosovu nikoho z rodiny nemám, příbuzní jsou buď v Česku, nebo v Evropě. Mám také zde nařízenou soudní léčbu, i kvůli tomu musím být zde. Kdybych se vrátil do Kosova, skončil bych na ulici. Taky bych se tam nemohl léčit, tam to nejde. Musel bych odjet třeba do Albánie.“ Žalobcem namítané zdravotní komplikace tak zjevně nejsou hlavním důvodem, proč žádá o mezinárodní ochranu, když žalobce žádost podal zejména proto, že zde žije již dlouhou dobu, zvykl si na život zde a má zde (nebo jinde v Evropě) příbuzné, rovněž v Kosovu nemá kde bydlet. Žalobce sice jako důvod čtvrté žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl nezbytnost jeho léčby, jež má být v Kosovu nemožná, avšak v průběhu řízení před žalovaným ani před Městským soudem netvrdil (natožpak ani neprokázal), že by oproti stavu při řízení o jeho minulých žádostech o udělení

mezinárodní ochrany došlo ke zcela zásadní změně poměrů (ať už k výraznému zhoršení jeho zdravotního stavu, nebo k zásadnímu zhoršení situace ohledně poskytování zdravotní, konkrétně psychiatrické, péče v Kosovu), která by odůvodňovala meritorní posouzení jeho nové žádosti.

18. Žalobce i v rámci předchozích řízení namítal existenci soukromého a rodinného života na území České republiky, pročez ani v této oblasti žádnou novou relevantní okolnost v projednávaném případě neuvedl. K tomu Městský soud v Praze podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu „je třeba „rozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky ČR bylo samotné vycestování cizince [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu a § 179 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)], od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Samotná nutnost vycestování cizince do země původu při neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany a za situace, kdy cizinci nesvědčí žádný jiný důvod k zákonnému pobytu na území ČR, totiž tomuto cizinci neznemožňuje, aby si po návratu do země původu nepožádal o některou z možných forem povolení k pobytu na území ČR dle zákona o pobytu cizinců.“. Jak dále Nejvyšší správní soud uvedl, „obvykle právě jen dlouhodobý zákaz pobytu na území ČR může v některých případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života, který si cizinec za dobu svého pobytu na území ČR vytvořil“ (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2016 č.j. 4 Azs 142/2016-41). Napadeným rozhodnutím bylo zastaveno řízení o žalobcově žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nedošlo však k jeho správnímu vyhoštění. Po vycestování z České republiky tak žalobce může žádat o některou z možných forem povolení k pobytu na území České republiky dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky. Zásah do soukromého a rodinného života žalobce neudělením mezinárodní ochrany (resp. zastavením řízení o žádosti) tedy nelze považovat za nepřiměřený ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve spojení s § 14a odst. 1, 2 písm. d) zákona o azylu.
19. Z výše uvedených důvodů soud uzavřel, že v případě žalobce byly naplněny důvody pro postup dle § 25 písm. i) ve spojení s § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, pročez se soud nezabýval dalšími žalobními námitkami žalobce (rekapitulaci viz výše v bodu 2. tohoto rozsudku), které na shora uvedeném závěru nemění ničeho a které žalobce nadto uplatnil již v žalobě proti předchozímu rozhodnutí o zastavení jeho řízení o udělení mezinárodní ochrany (viz argumentaci obsaženou v rozsudku zdejšího soudu ze dne 29. 2. 2016 č.j. 4 Az 18/2015-68, na kterou soud tímto plně odkazuje).
20. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žádnou z námitek žalobce důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 26. února 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně